

Læg hovedet på bloggen

Skrablerier og fotos gennem 10 år på Thitind.dk

Maj-blog

Maj-bloggen rummer 14 blogs. Rul på siden for at læse dem.
31. maj

Over Koen...??

Gennem en årrække har jeg været på lejrskole ved Hvalpsund. Over Koen hedder stedet, som er rigtig hyggelig med gode faciliteter såvel inde som ud. Hvad hedder den? Sådan lyder spørgsmålet ofte fra elever eller andre, når første gang hører navnet, som da også er lidt specielt men dog alligevel meget sigende.

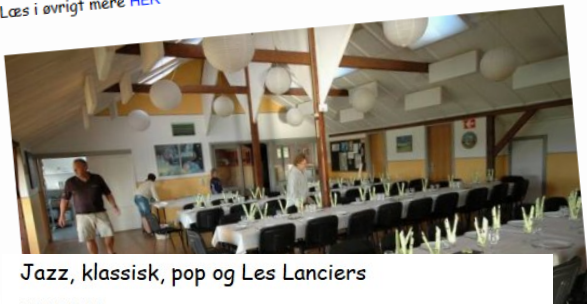
Over Koen er nemlig indrettet i lokaler på loftet over en gammel koste Illeris, som er en sommerhusudstyknings nordvest for Hvalpsund. Heldigvis er stedet omgivet af marker og træer, så umiddelbart er der ikke noget på, at lejrskolen giver de store problemer med naboerne. Gennem de 15 år er kommet på stedet, har der ikke været klager fra naboerne i somv eller fra stedets ejere, Palle og Kirsten, som selv bor i stuehuset på gamle gård.

En hyggelig og harmonisk stemning præger stedet. Den bliver yder understreget ved tilstedeværelsen af en flok geder, som går i en indhegning på lejrskolen, hvor der også er høns og kalkuner. En stor plæne giver mulighed for at slå telt op, og legepladsen med klatrestativ og svævebane fuldender det positive indtryk.

Inden døre er der et godt køkken, en række soverum, stor spisesal, opholdsstue med pejs og en hems, som altid er et populært sovested for børn og unge - om sommeren dog et varmt et af slagsen.

Fik jeg nævnt, at efterskolen allerede har booket stedet til næste år.

Læs i øvrigt mere [HER](#)

Jazz, klassisk, pop og Les Lanciers

05-03-2019

Lørdagen blev en af de mere kulturelle dage her i det vesthimmerlandske.

For andet år i træk inviterer Vesthimmerlands Kommune til AHA Kulturuge - en uge med et væld af kulturelle oplevelser med musik, sang og teater for alle aldersgrupper. Her er glade amatører på sløj line kombineret med professionelle og kendte kunstnere.

Fruen og jeg deltog i åbningsarrangementet, som bogstavelig talt udspillede sig på tre af Farsøes industrivirksomheder. På den store vinduesfabrik Outline oplevede vi dansk jazz i verdensklasse med mundharpe-spilleren Mathias Heises kvartet, som leverede flotte numre med plads til masser af soli og improvisationer i en fabriksal fyldt med velduftende træ.

Mere end 1000 tit på Thit

Efter i et par måneder at have nærmet sig de 1000 gæster, nåede thitind.dk i maj det magiske tal. I alt kiggede 1043 gæster forbi siden i denne til tider noget kolde forårsmåned.

Tak til alle, som kigger forbi og sender venlige mails om mine små skraberier. Vi nærmer os 1-års dagen for bloggen, som for alvor fik sat besøgstallet i vejret. Og trods lunere temperaturer og travlhed med prøver o.l., så vil der stadig komme noget på bloggen med jævne mellemrum. Så tit bare forbi i ny og næ.

Venlige bløghilsner
Per

--0--

👍 Synes godt om 0

Påske på feddet

23-04-2011

Det flotte påskevejr lokkede hele familien til "feddet" i Risgårde Langfredag. Her nød vi det gode vejr, slappede af i sommerhuset og gik en tur langs fjorden med vores hund Nemo.

Hunden er i sit es i disse omgivelser, et frirum at løbe i, en tennisbold at løbe efter og noget vand at svømme i. Hertil et par drenge, som gider at lege. Det er da et hundeliv, som er værd at leve.

Jeg har som regel altid mit kamera med, når vi er på sådan en tur. Denne dag mit efterhånden bedagede Nikon D70, som dog stadig tager rigtig gode billeder - ikke mindst i kombination med Nikon 70-300 telen, som jeg byttede mig til for et par år siden.

Læg hovedet på bloggen....

I juni 2009 skrev jeg mit første blogindlæg på min hjemmeside www.thitind.dk. Siden havde jeg lavet så-dan lidt for sjov, og inspireret af en gammel skolekammerat begyndte jeg at lægge små tekster ud ledsaget af nogle af de mange fotos, som jeg tager.

Det hele var bare et sjovt forsøg, men tingene greb om sig, og der kom faktisk en ganske livlig trafik på min hjemmeside. Folk kommenterede på mine indlæg - og det skærpede naturligvis interessen og lysten til at blogge.

Nogle af mine store interesser er foto og musik. I Farsø havde vi i mine drenge- og teenageår en musik-gruppe, Blackbirds, som spillede alt fra hård rock til pop. Bandet havde faktisk øvelokale i det hus, som jeg bor i. Det gav anledning til lidt bloggerier om gruppen - og så begyndte der for alvor at ske noget: Gamle bandmedlemmer skrev små anekdoter og sendte fotos af gruppen, og det hele mandede ud i, at guitarist Lassen Stefansen skrev en længere erindring, som jeg sammenfattede og bragte på bloggen som en vedhæftet pdf. Historien kom også med i det lokale arkivs årsskrift.

Ud over musikken har det været familien, min hund og naturfotografier, som har fundet vej til bloggen, som ind imellem har ligget lidt stille, men aldrig har været helt død.

Og selv om, jeg ikke kommer op på 18-20 indlæg om måneden - ja, det når jeg næppe på et helt år, så bliver det stadig til lidt skriveri og foto på min blog. En af grundene til, at der er mindre aktivitet, er nok, at Facebook er kommet til og har gjort formidling af små historier med tilhørende billeder noget hurtigere og lettere.

I denne lille pdf har jeg samlet nogle af de første blogs, og den vil måske løbende blive udvidet og revideret, så man har en lille blog-bog, som man kan bladre i - et tværsnit af 10 års bloggerier på Thit'en.

Jeg vil fortsat lægge blogs på min side, så jeg håber, du vil kigge forbi en gang imellem, måske er der nyt fra den ydmyge skribent.

Venlige bloghilsner

Per Lyngby

The screenshot shows a website for Per Lyngby, titled "Per Lyngby Tekst & Foto". The page has a navigation bar with links for FORSIDE, VESTHIMMERLAND, FOTOS, BLOG, ROCK & POP, OM MIG, and LINKS. The main content area is divided into three columns. The left column contains two text-based posts with dates and "Læs mere..." links. The middle column features a quote by Peter Plys about living 100 years. The right column has a section titled "Læg hovedet på 'bloggen':" with a list of topics and a "Læs de nyeste blogs herunder." link. Below the text are three image-based posts: "Lokal rock & pop" with a photo of a band, "BLACKBIRDS" with a photo of a band and contact information, and a close-up photo of a man wearing a beanie. The footer includes the name "Per Lyngby" and the website "Bridkiste.com".

25. juni 2009

Første blog

Over Koen...??

Gennem en årrække har jeg været på lejrskole ved Hvalpsund. Over Koen hedder stedet, som er rigtig hyggelig med gode faciliteter såvel inde som ude.

Hvad hedder den? Sådan lyder spørgsmålet ofte fra elever eller andre, når de første gang hører navnet, som da også er lidt specielt men dog alligvel meget sigende.

Over Koen er nemlig indrettet i lokaler på høløftet over en gammel kostald i Illeris, som er en sommerhusudstyknings nordvest for Hvalpsund. Heldigvis er stedet omgivet af marker og træer, så umiddelbart er der ikke noget som tyder på, at lejrskolen giver de store problemer med naboerne. Gennem de 10 år, jeg er kommet på stedet, har der ikke været klager fra naboerne i sommerhusene eller fra stedets ejere, Palle og Kirsten, som selv bor i stuehuset på den smukke gamle gård.

En hyggelig og harmonisk stemning præger stedet. Den bliver yderligere understreget ved tilstedeværelsen af en flok geder, som går i en indhegning ved lejrskolen, hvor der også er høns og kalkuner. En stor plæne giver mulighed for at slå telt op, og legepladsen med klatrestativ og

svævebane fuldender det positive indtryk.

Inden døre er der et godt køkken, en række soverum, stor spisesal, opholdsstue med pejs og en hems, som altid er et populært sovested for børn og unge - om sommeren dog et varmt et af slagsen.

Fik jeg nævnt, at efterskolen allerede har booket stedet til næste år.

30. juni 2009

Cirkus i byen

For bare nogle få år siden, skulle der mindst 5 vilde (cirkus) heste til at trække mig op af lænestolen, når der kom cirkus til byen. I familien var det lidt af en kamp, om det var mor eller far, som skulle ledsage børnene til cirkuspladsen. Dog med en enkelt undtagelse: Cirkus Charlie! Dette hyggelige lille danske cirkus med Einar Trie som direktør og klovnefiguren Charlie med det klassiske stige- og klarinetnummer har altid været hele familiens favorit. Men ellers var de store cirkus simpelthen bare for meget. For meget glimmer. For meget stads. For meget ingenting!

Sådan er det ikke længere! I hvert fald ikke i min optik.

Gennem de senere år har jeg oplevet, at cirkus er blevet

moderne. Bevares der er stadig masser af glimmer og stads, men i manegen er der fuld drøn på, der er flow i forestillingen og både store og små føler sig godt underholdt. Og i en tid, hvor digitale og elektroniske medier står for størstedelen af moderne underholdning, er det faktisk imponerende og ganske charmerende at opleve rigtige levende mennesker optræde. Der ligger ofte mange timers sur træning bag numrene, og det er herligt at opleve den umiddelbare glæde, når svære ting lykkes, akkurat som det er befriende at opleve, at der også kan kiks: Jongløren kan tabe en bold, trapezkunstneren misse en modtagning (heldigvis er der net under) eller hesten rider ikke lige den vej, man havde planlagt.

Og så er der heldigvis kommet rigtige cirkusmusikere i teltene igen, modsat en periode for nogle år siden, hvor musikernes fagforening vist nok satte en stopper for brug af østeuropæiske cirkusmusikere. Det resulterede i nogle år med musik på bånd eller CD. I dag er musikerne heldigvis tilbage, og det er en fornøjelse at opleve timingen og samspillet med artisterne i manegen.

Nu står jeg klar, når cirkus kommer til byen. Mine personlige favoritter er Cirkus Charlie og Cirkus Dannebrog. Men jeg er sikker på at Benneweis, Arena Mascot og alle de andre også leverer varen.

Stuur, stuur nummer og god fornøjelse i cirkus.

PS! I Cirkus Dannebrog er man velkommen til at fotografere. Billedet her er fra deres forestilling i Farsø juni 2009.

12. juli 2009

Leg godt!

Det startede med trælegetøj, men siden blev det den lille plastikklods, som grundlagde er dansk verdenssucces: Lego. Navnet blev konstrueret af grundlæggeren Ole Kirk Christiansen, som sammenskrev det af ordene Leg og Godt.

Og selv om starten var svær for de små byggeklodser i plast, så endte det med at blive en succes - både forretningsmæssigt og legemæssigt. Der er formentlig ikke mange børn i den industrialiserede verden, som ikke har prøvet at lade fantasien spille og konstrueret det ene smukke bygningsværk efter det andet med de små klodser.

Sådan er det også her i huset, hvor specielt Thomas på 11 er "Lego-freak". Gennem årene har Lego altid stået højt på ønskesedlen, så i dag er det nærmest umuligt at komme ind på drengeværelset for bare Lego! Udviklingen er gået i retning af, at man køber færdige byggesæt, som medfølges af en meget udførlig samleanvisning. Det er alt sammen meget godt, og der bliver da også bygget på livet løs. Når et nyt samlesæt er i hus. Men det er når samlesættene efterhånden pilles fra hinanden og sættes sammen i nye kombinationer, at legen og fantasien tager fart. Det er her Lego-systemet er så geniale - på trods af de mange specialklodser, som er kommet til med årene.

For nogen tid siden var drengene med til koncert i byens søanlæg. I dagene efter blev der bygget scene, lys, mixerpult og placeret publikum på pladsen foran scenen - alt sammen i Lego. Jeg var imponeret over, hvor mange detaljer det lykkedes for drengene at genskabe med deres legoklodser. Sikkerhedsvagterne var i røde trøjer, akkurat som i virkeligheden, musikerne havde instrumenter i hænderne og store master sørgede for lys på scenen. Lyden og lyset manglede heller ikke, idet legoprojektet blev kombineret med en ghettoblaster og nogle blinkende lamper. Velkommen til koncert!

Desværre nåede jeg ikke at tage et billede af den flotte scene. Den er en allerede så småt brudt ned - i dag bliver der nemlig bygget en lufthavn....

Leg godt!

24. september 2009

Sjove minder i sort-hvid

Forrige uge var jeg sengeliggende i flere dage. Uden lyst til at se TV og også uden den store lyst eller energi til at læse. I stedet tog jeg at par kasser frem fra kontoret - kasser fyldt med fotos, som aldrig for alvor er blevet sorteret. Nu var det vist på tide.

Det farlige ved sådan noget er, at man bliver optaget af se på de gamle billeder, så tankerne flyver til fordums dage, da de blev forevigt på filmstrimler og fotopapir. De fleste billeder sætter heldigvis gode og varme tanker i gang, men der kan dog også dukke ting op, som forbindes med vemod og smerte. Og så dukker der ting op, som man fuldstændig havde glemt alt om - indtil det fastfrosne øjeblik igen sætter sig på nethimden.

Billederne i dagens blog stammer fra det fotohold, jeg tidligere har skrevet om. Jesper Hansen, Gert Simoni Simonsen og undertegnede udgjorde en lille fotointeresseret trio, som fotografere Farsø på kryds og tværs dengang først i 70'erne. Bunken af billeder viser hovedgaden, som den så ud dengang og mig selv, som jeg så ud dengang!! Der er billeder fra dengang boligblokkene på Skovbakke Allé

blev bygget og der er også motiver fra Farsø Hallen, som blev bygget på det tidspunkt.

Billedet af Jesper og mig i en gammel lastbil er vist inspireret af, hvordan man optog fotos af rock- og popgrupper dengang. Så er der et billede af Jesper, som fra skolens grønnegård (som jeg i dag er nabo til) er på vej op i det daværende formningslokale - han skal ifølge teksten bag på billedet vist ind og snakke med Karen Sonne...

2. september 2009

Farvel til en klassiker

Jeg har tidligere blogget om digital og analog lyd. I dag skal det dreje sig om digitale og ikke mindst analoge billeder.

Kodak, som givetvis har mærket de digitale kvantespring på fotomarkedet hårdest af alle, har nu produceret sidste rulle af en klassisk film: Diasfilmen Kodachrome, som gennem næsten trekvart århundrede har været den foretrukne blandt mange fotografer. Ikke mindst Kodachrome 25 og 64 har været de film, som amatører såvel som professionelle har sværget til. Den lidt hurtigere Kodachrome 200 fra midtfirserne blev aldrig helt den samme succes.

Farverne og ikke mindst skarpheden har været de to afgørende faktorer for filmens popularitet. Så vidt jeg ved, skyldes den gode skarphed, at filmen var opbygget på tyndere lag emulsion, modsat gængse typer, hvor der er flere og tykkere lag, bl.a. til de tre grundfarver. Prisen for den høje skarphed var til gengæld, at man skulle gennem en kompliceret kemisk fremkaldeproces på speciallaboratorier. Fra rejser (her Kenya til højre og nedenfor Australien) mindes jeg således, hvordan man for det første skulle opbevare sine film køligt i varme lande, samt at man skulle putte dem i de vedlagte gule kodakposer og sende dem til speciallaboratorier. Efter et par uger modtog man strimler eller

paprammer med sine skud, som så kunne blæses op på det store lærred. En fascinerende oplevelse.

Den besværlige fremkaldeproces betød, at Fujis Velvia efterhånden blev den foretrukne diasfilm, selv om Kodak forsøgte sig med Ektachrome, som dog ikke levede op til Kodachromens høje kvalitet. Og sidenhen er den digitale revolution så rullet frem også på fotoområdet.

For mit eget vedkommende må jeg sige, at min tålmodig-

hed er bedst stillet med det digitale medie, som til mit behov også opfylder kvalitetekravene i rigt mål.

Folk, som kender mig, vil sikkert forvente, at jeg også kombinerer denne blog med musik. Hvilket jeg så gør med Poul Simons hyldest til den nu "afdøde" filmklassiker: (Youtube-video med Paul Simon—Kodachrome).

1. september 2009

Blackbirds - reaktioner

I begyndelsen af august skrev jeg her på bloggen om Blackbirds. Det har givet en del reaktioner fra det ganske danske - og norske - land. Nedenfor kan du se et udpluk af, hvad folk har skrevet om deres oplevelser med Blackbirds:

Lassen Stefansen, guitarist i gruppen:

Din erindring om Blackbirds, som du beskriver i din blog er nu forbavsende god, og din beskrivelse af vores musikalske udfoldelser mht repertoire og musikstil er ret præcis fanget. Vi havde vel det uafklarede forhold til musikken, at vi både gerne ville spille hård rock og synge 4-stemmig!

--

Claus Lilholt, trommeslager i Blackbirds:

Jeg flyttede til København (Den Grafiske Højskole) mens pladen lå på Top 30, og fløj flere gange om ugen til i nærheden af den by, hvor vi skulle spille, og tog så nattoget tilbage til København, hvor jeg så sad og sov i timen om dagen.

-

Poul Rasmussen, keyboardspiller i Blackbirds:

Det blev en lang aften for mig i går efter jeg var gået ind på din thitind-side. Det er sgu flot det du har lavet, og jeg er ikke færdig med at læse den endnu, jeg røg ud på så mange sideveje, bla. Lassens web. Det er jo utrolig spændende læsning, så bliv endelig ved. Jeg har en masse billeder liggende fra Blackbirds-tiden, og jeg tror faktisk også jeg har den plakater som du og Lassen efterlyser.

--

Jesper Hansen, min gamle skole- og legekammerat:

Du rykker virkelig - det er et par fede indlæg, du har lavet om Blackbirds. Jeg må indrømme, at jeg helt havde glemt, at Poul Rasmussen kom med til sidst.

Og så findes Hey Hey... nu på YouTube. Mens jeg sad i Grønland, prøvede jeg i de lange vinterdepressioner flere gange at google sangen uden at finde den. Jeg vil sådan forsigtigt gætte på, at jeg ikke har hørt den siden 1976... Fedt!

—

Ulla Rosengreen Bak, født og opvokset i Farsø, hvor forældrene drev bagerforretning i Nørregade:

Husker den godt - Erling (Ullas storebror, red) vil elske det! Også jeg altså!

Kirsten, tidligere efterskolekollega:

Jo, jeg var også en af dem, der sendte et postkort ind, men havde dog selv frankeret det... og spændt sad og ventede på placeringen. Men jeg kan også huske skuffelsen over og konstateringen af, at jeg nok var nødt til at investere flere frimærker, hvis de skulle holde placeringen. Hvilket jeg så ikke gjorde, som de fleste andre.

Jeg husker dem, men jeg kan faktisk ikke huske nogen af deres numre. Ikke engang det de røg på hitlisten med.

--

Sam, gammel klasse- og fodboldkammerat. Fin fyr, selv om han var tilflytter fra Aars...:

Ja det er godt nok mange år siden man sad ved vinduet uden for Blackbirds øvelokale og lyttede på god musik, men billedet står helt klar for mig, selv om det er mange år siden.

--

Et glemt parti jubilerer

Thit-bloggen her vil naturligvis gerne være politisk korrekt - derfor tilstræber bloggen at være ganske fri for enhver form for politik! Alligevel skal dagens blog handle om et politisk parti, nemlig Retsforbundet, som onsdag den 21. oktober, kan fejre 90 års jubilæum.

Retsforbundet! Sådan vil yngre bloglæsere, hvis disse findes, sikkert tænke. Dem har vi da aldrig hørt om. Og sandt er det da, at dette lille parti aldrig for alvor er slået igennem i danskernes bevidsthed.

Os, der svagt husker partiet fra 60'erne og 70'erne erindrer noget om grundskyld, som partiets store mærkesag. I den almindelige bevidsthed fremstod partiet vist med et mix af holdninger, som var hentet fra såvel venstre- som højrefløjen i dansk politik.

Om partiets ideologi skriver formand Ib Christensen på partiets hjemmeside op til jubilæet:

"Partiets ejendomsretsbegreb adskiller sig både fra det borgerlige og det socialistiske: Jorden, havet og luften med alle naturgivne ressourcer er menneskenes fælles livsgrundlag og ureproducerbare goder. Derfor bør vi alle have ejendomsretten til disse goder og til den merværdi, de repræsenterer, fordi de kun eksisterer i begrænset omfang. Derimod bør det enkelte menneske have ejendomsretten til udbyttet af sit eget arbejde, når det har betalt sin andel af retsstatens fællesudgifter.

Der sættes altså grænser for statsmagten: Kun de opgaver, alle har lige interesse i, bør løses af fællesskabet. Det kaldes retsliberalismen, mens fællesskabets ejendomsret til de naturgivne og samfundsskabte værdier kaldes georgeismen, opkaldt efter filosofen og samfundsøkonomen

Henry George. Inddragelsen af de fælles værdier kan ske gennem grundskyld, udvindings-, koncessions- og miljøafgifter etc. Og må naturligvis i nødvendigt omfang suppleres med andre skatter."

Som historielærer har jeg læst en del om dansk politik, og er her stødt på, så vidt vides, de eneste ministre, som Retsforbundet har haft. Viggo Starcke var i 1957 til 1960 "minister uden portefølje". Det er vist den titel, man giver en minister, når man har måttet handle sig frem til et regeringsgrundlag mellem flere partier og er blevet afhængig af nogle få mandater fra små partier. I samme regering havde partiet også ministerposter til Søren Olesen (indenrigsminister) og Oluf Pedersen (fiskeriminister).

Viggo Starcke var en fremragende oratorisk begavelse. Han var én af de første politikere, der til fulde forstod

at benytte sig af radioen som et medium, der kunne formidle en nær kontakt til lytterne. Især huskes en valgkampudsendelse fra 1950, hvor Starcke indledte sin tale for Retsforbundet med at takke for, at han måtte komme ind i lytterens stue. Partiet fordoblede sit mandattal.

Siden da må det siges, at politikere, og deres spindoktorer, i den grad har fået øjnene op for mediets magt.

Og så er der da også en smule lokal vesthimmerlandsk relation til denne blog: Viggo Starckes bror var billedhuggeren Henrik Starcke, som har skabt stenrelieffet i Mindelunden foran spejderhuset i sønslægget her i Farsø.

26. februar 2010

Mere end 3 minutter

Når jeg kigger mine mange LP-plader og CD'er igennem er det ganske karakteristisk, at der på mange af dem er lange numre - altså numre som er over de 3-4 minutter, som ellers er var obligatorisk for singleudspil.

En af mine all-time favoritter indenfor de lange numre er helt klart Don McLeans "American Pie", som strækker sig over små 9 minutter i LP-versionen - den findes også på single, hvor den er delt ud på de 2 pladesider.

Teksten har været genstand for mange studier og diskussioner - kunstneren selv har aldrig for alvor kommenteret betydningen af den - ud over den humoristiske, "den betyder, at jeg ikke behøver at arbejde mere!"

Det ligger dog fast, at teksten tager sit udgangspunkt i det flystyrt, som kostede 3 rockmusikere livet: Richie

Valens, The Big Bopper (Jiles Perry Richardson, Jr.) og Buddy Holly. Men ellers er der masser af 60'erreferencer i teksten, f.eks. The Quartet practiced in the park (Beatles), The Jester (Bob Dylan), The King (Elvis Presley), Eight Miles High (The Byrds).

1. februar 2010

Lassensvej..

Lassensvej Lige nedenfor mit hus her på C. R. Brix Vej ligger en lille vej, Lassensvej. Og nej, den er ikke opkaldt efter Lassen Stefansen, guitarist i Blackbirds og født og opvokset i det hus, som jeg i dag bor i.

Men det bliver i familien.

Mit hus er nemlig bygget af Lassens bedstefar, Mads Lassen Stefansen, som var nogenlunde jævnaldrende med Johannes V. Jensen og som faktisk arbejdede som kusk for dyrlæge Hans Jensen, der jo var far til Johannes V., Thit Jensen (som denne side har taget navn efter) og 9 andre børn!. Der må have været et sandt leben i dyrlægegården!

Senere blev Mads Lassen Stefansen kongelig vejer og måler og havde som sådan tilsyn med en vægt syd for banesporet ved stationen lige overfor hjemmet. Lassen (den yngre) har fortalt mig, at bedstefaderen kunne sidde i sin stol, der stod ved det midterste vindue ud mod Brixvej og holde øje med kunderne. Stien derned blev senere til Lassensvej.

Lassensvej var i mange år en ganske lille vej, som kun strakte sig hen til området bag den gamle administrationsbygning, Torvet 1. Men i forbindelse med en byfornyelse for nogle år siden, blev Lassensvej forlænget, så den i dag strækker sig helt over til Stationsvej.

Min oldefar boede i øvrigt også på C. R. Brix

Vej på et tidspunkt. Jeg er derfor i besiddelse af et gammelt billede, som rent faktisk viser den sti, som senere blev til Lassensvej. Stien løber til højre lige bag telefonpælen. Til venstre i billedet ses den nu desværre nedrevne stationsbygning (tegnet af arkitekt Einar Packness, som stod for flere af stationerne på Hvalpsundbanen), i midten af billedet må det være det gamle slagteri, bag det "Stiftelsen" og til højre må det være fodestofforretningen. Såvel slagteri som foderstof er forlængst revet ned, medens "Stiftelsen" står i nærmest uændret form den dag i dag.

13. marts 2010

Gas 3 for 5,50 kr...

Så er det afgjort. Lytterne har talt - eller skrevet - til Alex Nyborg Madsen. Og afgørelsen var vist ganske klar: Det bliver omslaget fra Gasolin 3, som i april skal pryde et dansk frimærke med en værdi på 5,50 kr. Forudsat naturligvis, at postvæsenet kan få de nødvendige tilladelser med hensyn til ophavsret m.m.

Det sidste skulle næppe være umuligt, hvis holdningen er den samme, som da Gasolin i sin tid udsendte pladen med gademotivet fra San Fransisco som motiv. Uden på det tidspunkt at vide, hvem der havde malet billedet, som hang på Andys Bar. Tage Hansen meldte sig som kunstneren, og udbad sig meget beskedent to eksemplarer af Gasolin 3 til sine døtre for sit arbejde. Og så var han vel i øvrigt ganske stolt over, at billedet havde fundet plads på et omslag med datidens, og skulle det vise sig, eftertidens største danske rockband. Ifølge rockjournalisten Torben Bille fortalte den gode Tage Hansen i sin tid, at han selv havde kopieret motivet fra en amerikansk plakat, som reklamerede for et luftfartsselskab.

Gasolin 3 var vist det første album, hvor gruppen gjorde brug af det elektroniske instrument moogsynteziseren, og hvor man havde Roy Thomas Baker som producer. Han skulle senere få sig et stort navn som producer for Queen.

Numrene var på dansk med den velkendte gavflabede attitude, som de fire gas'er også var kendte for. Et af numrene, "Rabalder" havde tidligere været brugt i ungdomsprogrammet "P4 på P1", hvor det havde titlen "Skrue op skru op". I samme forbindelse lavede gruppen også "Som et strejf af en dråbe", der blev brugt som afslutningsnummer

i samme radioprogram, der kørte over flere timer søndag aften. Trine Bryld lavede ungdomsrådgivning i "Tværs" i den mere alvorlige ende, medens "Kleins Komiske Laboratorium" hørte til den mere muntre del af programmet, som jeg selv lyttede meget til.

De mest kendte numre fra Gasolin 3 må være "Det var Inga, Katinka og Smukke Charly på sin Harley", "Rabalder" (ikke Rabalderstæde - den var på Gas 5) og "Bessefar" med den skeløjede halvsvensker, bassist Willi Jönsson, i den vokale forgrund.

Gas 3 blev også det første forsøg på at gøre gruppen international. Numrene blev forsynet med engelske tekster og man medtog en engelsk version af Langebro fra Gas 1. Den engelske udgivelse fik sam-

me omslag men ny titel, slet og ret "Gasolin". Hverken denne plade eller en senere "What A Lemon" ("Stakkels Jim med engelske tekster) formåede dog at skaffe denne ærkedanske gruppe succes andre steder end herhjemme og i det øvrige Skandinavien.

Gasolin sagde farvel og tak efter en koncert i Malmø i august 1978.

Som et lille koriosum kan jeg fortælle, at titlerne på flere af Gasolins LP'er gør det let at huske, hvornår de udkom. Gas 1 kom i 1971, Gas 2 i 1972 og så videre. Den fjerde LP fik dog ikke nummer, "Stakkels Jim", det gjorde 5'eren så igen, medens de to sidste studieplader hed "Efter endnu en dag" (6) og "Gør der noget?" (7).

Al den snak og skriveri om Gasolin har naturligvis fået mig til at finde "The Black Box" med alle gruppens albums, som nu kører gennem CD-spilleren herhjemme.

Kalleby - en by med gang i

Drengene er taget med de blå spejdere på weekendlejr - Kallebylejr - som er opbygget omkring spejdercentret Kølhøjhus ved Astrup. Anledningen til lejren er, at Rold Skov Division markerer 40-året for etableringen af Kølhøjhus.

Kalleby er opbygget om de skæve og sjove eksistenser i forfatteren Ole Lund Kirkegaards univers. Ole Lund Kirkegaard var selv lærer i det østhimmerlandske og har bl.a. fået opkaldt en friskole efter Lille Virgil. Og det er bestemt ikke kedelige børn, forfatteren har ladet sig inspirere af - her er fart over feltet, skøre påfund og masser af humor. Han hadede efter sigende at gå i skole, men blev selv en ganske fremragende og progressiv lærer. Det kan man konstatere i Niels Arden Oplevs film "Drømmen". I øvrigt er Niels Arden Oplev selv en af Ole Lund Kirkegaards gamle elever. Læs mere om forfatteren [HER](#).

Juniorspejderne, hvor Thomas hø-

rer til, skulle køre ræs i barnevogne - inspireret af "Otto er et næsehorn", hvor Topper finder en 3-hjulet barnevogn, som han og Viggo skiftes til at køre hinanden i skole i. Spejdernes barnevogne var naturligvis også kun udstyret med 3 hjul - og Thomas' gruppe havde så lige suppleret med en brandsprøjte, så de kunne give modstanderne lidt vand undervejs. Helt i Ole Lund Kirkegaards ånd!

Og hu-hej, hvor det gik. Ned ad bakken i rivende fart, barnevogne væltede, spejdere trimlede ud, vandkanonen blev fyret af, og alle morede sig. Farsø-drengene "vandt" heatet ned ad bakke og kom på en andenplads, da der skulle skubbes op igen.

I de andre grene var der også fantasifulde konkurrencer - mikroerne skød til måls efter en tavle - skytset var remoulademadder. Gad vide, om det er en virkelig hændelse fra Ole Lund Kirkegaards eget lærer-

liv?

Jeg var på lejren nogle timer lørdag eftermiddag og oplevede en herlig stemning med masser af glade børn og voksne, som nød det flotte vejr - og den herlige lejr.

Nu er det søndag, og dengene skal hentes hjem. Formentlig er de godt trætte og egnede til at komme en tur under bruseren.

11. november 2010

Bente Lyngby

1930-2010

I sidste uge døde min gamle mor. Hun blev 80 år.

Mor var et fantastisk menneske, som gennem hele sit liv satte andre højere end sig selv. Gæstfri, venlig og med en bidende humor, som gav sig udtryk i korte, men særdeles rammende bemærkninger. Familien stod over alt for hende - noget som vi børn såvel som vore egne børn har nydt særdeles godt af gennem alle årene. Rummelig og gavmild er to ord, som jeg altid vil forbinde med min mor.

Hun blev født i Nibe, hvor hun voksede op i Søndergade 20. Skæbnen bragte hende senere tilbage til netop den adresse, hvor hun sov stille ind den 4. november.

Som ung arbejdede hun på Sjælland, hvor hun var ung pige i huset, bl.a. på godset Islinge ved Vordingborg. Et ophold på Testrup Højskole lagde grunden til hendes uddannelse som sygeplejerske. Hun blev uddannet i Aalborg, havde

elevtid i Farsø, hvor hun mødte min far. De blev gift i 1955, i Nibe Kirke, og indenfor to et halvt år kom først min søster Susanne, så storebror Niels og så mig selv. Imponerende, at mor samtidig kunne fortsætte med at arbejde på sygehuset. En ung pige i huset hjalp til, og med mine fars forældre boende i lejligheden nedenunder, var der også hjælp at hente der.

Min far drev købmandsforretning lige på den anden side af gaden. Kort efter købte han og min mor hele den gamle købmandsgård, som vi flyttede til i 1960'erne. Det blev et fantastisk sted for os, som jeg har beskrevet i en tidligere blog (juli 2010). Med supermarkedernes indtog var købmandsbranchen dog ikke vejen frem, og min far gik ind i min farfars møbelfirma, vi flyttede først til Nørregade og senere til Lærkevej i Farsø. Her levede vi ungdomslivet i et trygt og åbent hjem, hvor vores venner altid var velkomne.

Min far døde i 1985, og min mor flyttede til et mindre hus på Torsvej. Hun havde haft arbejde på plejehjemmet Søperlen her i Farsø og senere plejehjemmet Østermarken i Aars. Nu var hun tilbage på Farsø Sygehus, hvor hun arbejdede indtil 1993, hvor alvorlig sygdom satte

hende udenfor arbejdemarkedet. Det skete blot nogle få måneder før, hun skulle gå på efterløn.

Mor kom sig rimelig godt over sin hjerneblødning og anurismeoperation, og fik lyst til at flytte tilbage til barndomsbyen Nibe, hvor hendes gamle far fortsat boede - han døde først i 2004 i en alder af 101 år!

I Nibe blomstrede mor op, fik opbygget sig en vennekreds og var tæt på sin far og sine tre børnebørn, som gerne kiggede forbi det hyggelige hjem, hvor der var garanti for at blive forkælet. Noget som også mine børn nød godt af, da de kom til.

Efter min morfars død, flyttede min mor til hans gamle lejlighed, og dermed var hun tilbage i det hjem, hvor hun selv voksede op. Ringen var sluttet, og helt efter eget ønske boede mor her frem til sin død.

I juni fyldte hun 80. En dag hun havde set frem til, og hvor hun samlede familien til fest i Skivum Krat.

Det sidste mor fik klaret var at planlægge den traditionelle Mortensaften, hvor hun altid samlede familien til andesteg i Søndergade. Hun nåede ikke at være med, men onsdag blev hun bisat fra Nibe Kirke, og om aftenen samledes vi i hendes lejlighed og fejrede Mortensaften. Helt i mors ånd.

Hun tog sit lys og begav sig ind i et andet rum, som jeg ikke kan finde. Men med al den lykke hun efterlod, ved jeg, at hun var her.

Æret været mors minde.

19-01-2011

Procol Harum i Aalborg

Opdateret med lidt flere billeder. Tak til Jesper Hansen, Dovregubben, for foto fra koncerten. Tegningen af Procol Harum er fra de udleverede truthorn - vi var jo til nytårskoncert. Nu kan jeg så prale af, at have spillet med i Procol Harum...

Tirsdag aften var jeg til nytårskoncert i Aalborg. Danmarks Radios Underholdningsorkester, DR's Vokal Ensemble, Hans Otto Bisgård og sidst, men bestemt ikke mindst, den engelske gruppe Procol Harum.

Jeg har hørt Procol Harum flere gange de senere år, men det var første gang med stort orkester og kor. Noget som bestemt passer gruppens storladne og symfoniske rock særdeles godt. Nu var repertoireet tirsdag aften naturligvis også lagt efter, at der skulle spilles med kor og orkester, bl.a. med numre som Grand Hotel, Fires Which Burnt Brightly, A Salty Dog og naturligvis A Whiter Shade Of Pale, som formentlig 99 procent af de omkring 3000 koncertgæster har danset kinnans til som afslutning på et bal i deres ungdom. I mange år

måtte ethvert danseorkester med respekt for sig selv, og deres publikum, have dette nummer på sætlisten!

De ovenfor nævnte numre var OK, men det var nu helt andre numre, som gjorde størst indtryk på mig denne tirsdag aften i Aalborg Kongres og Kulturcenter. F.eks. den bluesbaserede Simple Sister fra albummet Broken Barricades, som her blev leveret i en lettere heavy-symfonisk udgave og dertil titelnummeret fra samme LP - meget smukt. Barnyard Stories fra den dystre LP "Home" var også intens og flot, dertil et par numre, som jeg aldrig tidligere har hørt gruppen spille, afslutningsnummeret var nærmest soul.

Gary Brooker og hans folk leverede et flot show - og blev belønnet med stående ovationer af et begejstret publikum. Fuld fortjent.

De seneste tre koncert, som jeg har

oplevet med gruppen, har alle været store oplevelser. Dels på grund af de kendte og klassiske numre, men lige så meget for de små overraskelser, der ligger ind imellem, og som hver gang har været vidt forskellige.

Skulle gruppen komme på disse kanter igen, vil jeg være at finde blandt tilhørerne endnu en gang.

PS: Gary Brooker er i dag 65 år og har modtaget den britiske orden MBE.

30-01-2011

Nemo

I denne weekend fik familien ny hund: Nemo. En herlig engelsk springer spaniel, som både kan være livlig og legende og rolig og kælen. Kort sagt en rigtig familiehund, som drengene allerede har taget til deres hjerter.

Hedvig og drengene har længe talt om ny hund, medens jeg har holdt lidt igen. Men muligheden bød sig da en kollega stod for at skulle af med en hund, som desværre ikke er jagtegnat, da den er skudræd. Det blev så vores held, og efter de første par døgn virker det til, at vi har fundet HUNDEN.

Med sådan en fyr i huset er der kommet en ny "fotomodel", som bloglæserne nok ikke slipper for at stifte bekendtskab med i ny og næ. F.eks. skal det blive sjovt at se, hvordan Nemo vil boltre sig på en tur til sommerhuset i Risgårde, som altid har været en herlig tumleplads for alle de hunde, vi har haft i min familie.

Men nu ikke mere bloggeri - et par store brune hundeøjne kigger op på mig. Nemo er klar til at tumle og lege et kvarters tid.

30-07-2012

Bryllup på toppen

Forrige lørdage var Hedvig og jeg til hemmeligt bryllup i Skagen. Vore gode venner Annette og Ib havde valgt at blive gift i den smukke by på toppen af Danmark.

Selve vielsen foregik på Skagen Museum omgivet af smukke Skagensmalerier og med overraskede museumsgæster, som pludselig fik et bryllup med i hatten fra deres museumsbesøg.

Efterfølgende spiste vi en herlig frokost i haven ved Brøndums Hotel, inden vi gik en tur ud på grenen og tog bryllupsbilleder i lidt anderledes omgivelser.

Stort tillykke til Ib og Annette, som efterfølgende rejste til Azorerne og sendte billeder og breve til venner og familie....

Herfra Thitind skal der lyde et stort tillykke med dagen.

09-07-2012

Når klovnens græder

Når man sådan drager på ferie i en (lejet) campinvogn, skal man naturligvis ha' lidt læsestof med til fortæltet.

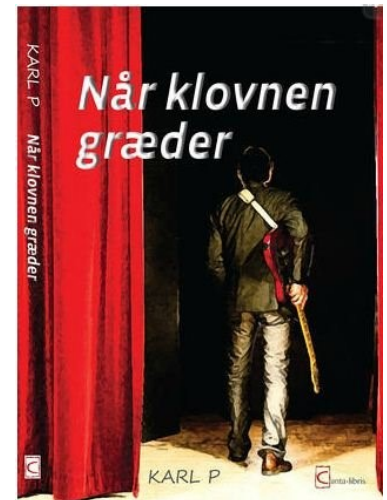
Jeg havde til vores lille oddysé på Djursland medbragt "Når klovnens græder", som er en rockroman skrevet af den tidligere Ozonguitarist Karl Pedersen. Foruden bogen får man også en CD med 10 numre, som knytter sig til handlingen i bogen - her er nye instrumentale numre og et par stykker fra bandet Pocobell, som består af Karl Pedersen og Lassen Stefansen.

"Når klovnens græder" bringer læseren med ind bag kulisserne i rockbranchen. Ind bag scenetæppet, hvor musikken, venskaberne, kærligheden og drømmene ver. At Karl P. er guitarist skinner tydeligt igennem, når han med indlevelse skriver om instrumentet i samme følelsesmæssige leje, som når han skriver om kærligheden til kvinder.

I bogen følger man en 10-årig purks liv fra de første spæde toner slås an på guitaren, til han ender i et verdensberømt rockband. Vi kommer med i turbussen op gennem Norge og Sverige og med ind på små og store spillesteder. Gode venner må droppes i den uafvendelige jagt på hittet og den store berømmelse, som da den indfinder sig måske alligevel ikke var, hvad han ønskede sig. Prisen på vej mod toppen har været høj - og undervejs blev også den eneste ene kastet af i svinget.

Har man hang til rock'n roll er det en interessant bog at læse - ikke mindst når man undervejs kan finde ting fra det virkelige liv, som har inspireret Karl Pedersen. Det lille band Smalltown Ramblers har en slående lighed med showbandet Ozon og en af gruppens guitarister, David, fremstår nærmest som en klon mellem Lassen Stefansen (Blackbirds) og Lars Lilholt, når man læser om opvæksten og de musikalske rødder i det himmerlandske.

"Når klovnens græder" kan købes direkte fra forlaget via denne hjemmeside, som også byder på mere info om projektet: www.cantalibris.dk

le-

12-07-2012

Fregat og fede biler

Første uge af sommerferien blev brugt på Djursland. Vejret var med os, heldigvis, da vi boede i campingvogn.

Det er ved at være mange år siden, at vi sidst har besøgt fregatten Jylland, så naturligvis skulle vi bese det gode skib, som nu ligger i tør-dok og er blevet flot restaureret. I det hele taget er der sket meget siden sidst, hvor der er bygget udstillingshaller og meget andet, som gør skibet til en rigtig flot turistattraktion med gode guider og en masse aktiviteter i form af kanonaffyring, rebslagning, mastekravling og meget andet. I udstillingsbygningen var der lavet et stort scenarie, hvor man kunne gå aktivt ind i et digitalt søslag - ideen er god men i praksis virkede det ikke optimalt - enten fordi der manglede ordentlig instruktion, eller også fordi teknikken ikke helt virkede efter hensigten.

Lidt længere vest for Ebeltoft finder man Kalø Vig, som man når til via en smuk tur gennem nationalparken Mols Bjerge. Ved parkeringspladsen, hvorfra man kan gå ud til Kalø slotsruin, er der hver tirsdag træf for gamle biler. Vi var heldige at komme sidst på eftermid-

dagen, hvor de første biler så småt begyndte at rulle ind på pladsen. Efter et besøg på borgruinen vendte vi tilbage, og nu var der for alvor kommet mennesker - og biler og motorcykler. Disse gamle køretøjer er et sandt trækplaster. Og her er både gamle og rigtig gamle biler. For mig var det sjovt at gense velholdte eksemplarer af en Opel Rekord med nogenlunde samme år som mig på registreringsattesten (1958). Her var også flotte gamle VW busser, "rugbrød", en Ford Anglia, en NSU og flere gamle Fiat 500'ere. Jo, her var nok at se på for nostalginørder, og mon ikke kioskejeren på den anden side af vejen griner hele vejen hen til banken, når han tænker på dette tirsdagstræf i Kalø?

Fra Kalø gik turen op gennem Djursland til den nordlige del, hvor vi boede ved Bønnerup Strand.

Sidste del af ferieodysseen bringes i morgen.

Kommentarer

#1 Destination Djursland

19-07-2012 13:19

Tak for et par fremragende blogindlæg om livet som turist på Djursland.

Veteranbiltræffet om tirsdagen er i sig selv bemærkelsesværdigt, da det blot startede for få år siden med, at et par venner med oldtimere satte hinanden i stævne en tilfældig aften for at spise en is ved Kalø Slotsruinen. Derfra har det udviklet sig til at være den ene af de største uorganiserede turistattraktioner på Djursland.

#2 Per Lyngby

22-07-2012 08:06

Selv tak Destination Djursland - og tak fordi I kiggede forbi min blog.

19-10-2012

B&O-land

1 Kommentarer

Torsdag eftermiddag i efterårsferien blev tilbragt i Struer, hvor en musik- og retronørd som mig naturligvis måtte omkring det lokale museum. Her har man nemlig en stor afdeling, der udelukkende beskæftiger sig med den altdominerende lokale virksomhed B&O.

Det er en ganske imponerende udstilling, som giver et tværsnit af radiovirksomhedens historie fra starten i 1925 og frem til i dag. Det væsentligste virkemiddel i formidlingen er naturligvis nogle af de mange produkter, som fabrikken har sendt på markedet - især inden for radio, pladespillere, båndoptagere, højttalere og TV. Men her er også mikrofoner, barbermaskiner og biograffremvisere, som ligeledes har været i B&O's produktlinie.

Produkterne er stillet nogenlunde kronologisk op i de to etager, som udstillingen omfatter, og tidsbilledet fra de forskellige perioder fuldendes af, at der er suppleret med typiske møbler og genstande fra de år, som tingene er fremstillet. Desuden er der sat prisskilte, så man kan se, hvad tingene kostede, da de i sin tid kom på markedet.

Indtil engang i 1990'erne var det danske designmærke faktisk til at komme i nærheden af for den almindelige forbruger, da man konkurrerede på lige fod med andre store navne som hollandske Philips og de fremstormende japanere

fra Sony, Pioneer, Akai og hvad de ellers hed - se f.eks. denne geniale

plakat fra 1976 med nysgerrige og fotograferende japanere, hvor man introducerede den fuldelektroniske Beomaster 1900, som skulle sparke de japanske kasser af markedet. Senere er B&O blevet noget mere eksklusiv og henvender sig vel nu mere til folk med rigtig mange penge, eller folk, som har kunnet købe produkterne billigere andre steder, f.eks. på Grønland. Og så er der jo folk i Struer og omegn, som gennem tiden har kunnet købe småskadede ting til medarbejderpris. Lur mig, om ikke der står B&O i de fleste hjem på de kanter.

I 1970'erne ejede jeg selv forskelligt B&O-udstyr, bl.a. spolebåndoptageren Beocord 1200, forstærkeren Beolab 1700 med tilhørende radio Beomaster 1700, grammofooner som Beogram 3000 og senere den prisbelønnede Beogram 4002 med tangentialarm, Flere af disse apparater kunne jeg se på udstillingen.

I min lille retrokælder står der også i dag lidt af datidens produkter, Beomaster 1200, regnestokken, Beocord 1600 spolebåndoptager, Beocord 5000 cassetteoptager og en Beogram TX med tangentialarm. I stuen har jeg tilkoblet en Beogram 5000 pladespiller, som gør et rigtig godt stykke arbejde.

I slutningen af 1960'erne og op gennem 1970'erne producerede B&O nogle meget elegante spolebåndoptagere med 1200 og 1600-modellerne som nogle af de flotteste. Faktisk var man på vej med en

Beocord 6000 med relæstyring, musiksøgning, autoreverse og meget andet. Båndoptageren, som sikkert ville have givet Tandberg og Revox nervøse trækninger i tonehovederne, fik et noget usædvanligt kort liv. Der blev nemlig kun produceret 6 stk. i en prøveproduktion i 1971, den hed Beocord 6000 og fik sort finish i stedet for aluminiumsfinishen på prototypen, som faktisk er forsynet med navnet Beocord 5000 på det eksemplar, man kan se på udstillingen.

Den fik en Revox A77 til at ligne kitch, ligesom en Tandberg maskine så noget klodset ud i sammenligning. Men man var hård i filten og klar i spyttet i Struer. Der skulle ikke længere produceres åbne spolebåndoptagere hos Bang & Olufsen. Det var slut med det medie for Bang & Olufsen.

Efter et par timer i B&O-land drog vi en tur ned gennem en regnvåd by, hvor der lige blev købt et par gamle skiver i en byttebiks og tid til at kigge på byens kulturhus, som den 23. november får besøg af ingen ringere end Jethro Tull, som med garanti er et af de bands, som er spillet på B&O-anlæg op gennem 1970'erne.

14-01-2013

Foto-katastrofer

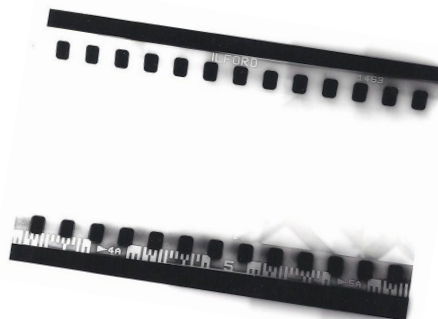
2 Kommentarer

I de analoge fototider, hvor man selv fremkaldte sine negativer og fotos, var man afhængig af et mørkekammer - eller i det mindste et mørkt rum. Som regel blev der lavet mørkekamre i kældre eller der blev lavet intermiste anordninger i køkkener eller bryggers.

En gammel joke i den anledning var, når nogen lige lukkede døren op for at give en besked, almindeligvis stod med filmen rullet ud i total mørke, da den jo ikke tålte dagens lys, før den var fremkaldt og fikseret via diverse kemiske bade. Fik filmen lys før processen var færdig, stod man som regel med en filmstrimmel uden brugbare billeder...

Nu er det jo digitale tider, så den slags kan ikke ske - tror man. Noget lignende var alligevel ved at ske, da jeg forleden kom hjem fra et fodboldstævne, hvor efterskoleeleverne havde vundet en del medaljer. De var naturligvis fotograferet og lagret på memorykortet. Kortet lagde jeg på køkkenbordet ved siden af min computer, så jeg senere kunne lægge dem på hjemmeside og Facebook. Men her skete den klassiske katastrofe så (næsten). En person i husstanden - jeg skriver ikke hvem - havde fjernet kortet. Ikke blot fjernet det, men også smidt det i skraldeposen! Heldigvis spurgte jeg, om nogen havde set mit kort, og heldigvis kunne "synderen" huske det. Kortet blev fisket op og lagt til tørre - og billederne blev reddet.

Helt så heldig var jeg ikke tilbage i de analoge dage, da jeg skulle fotografere en lokal virksomhed i Aars, som var kunde nummer et eller andet hos Diners Club. Der skulle tages billede til Diners Clubs medlemsblad. Jeg troppede op i restaurant "Den græske bonde" med mit udstyr - fotograferede og drog hjem for at fremkalde. Allerede da jeg skulle spole filmen tilbage i kameraet, fornemmede jeg katastrofen. Jeg kunne mærke, at kameraet ikke havde ført filmen frem. Var det tilfældet, var

der heller ingen billeder. Jeg var nødt til at gøre processen færdig, før jeg fik vished.

Det var, som jeg frygtede: En ueksponeret film uden et eneste billede. Katastrofe! Folkene fra Diners Club var for længst fløjet tilbage til

København....

Vi fik arrangeret en ny fotosession - alt blev dobbelttjekket, og billederne kom i kassen.

Negativerne har jeg stadig - de er arkiveret under teksten: Den græske tragedie.

Det gamle negativ er scannet ind på min billige scanner lagt på et memorykort og nu på denne blog.

Kommentarer

#1 Hedvig

14-01-2013 11:52

Ja, ja. Du er heldig, du har en effektiv kone:) - som engang i mellem får et oprydningflip.

#2 Jesper Hansen

14-01-2013 23:58

Tjaah - der skal jo også lidt held til at huske at sætte memory-kortet i kameraet. Jeg skød en hel serie - helt sikkert fantastiske - fotos af en sortmejs i bøgetræet forleden. Men ak, jeg havde glemt kortet... - og det er desværre ikke første gang, det sker...

Jesper

03-04-2013

Hot english mustard

For mange, mange år siden, nærmere bestemt i 1989, var jeg i et halvt år på rejse med min gamle seminariekammerat Tonny. Vi kørte bl.a. transsibirisk jernbane til Kina, var i Hong Kong på Bali og til slut 5 måneder i Australien.

I Australien kørte vi rundt i en Holden Kingswood, som gjorde det ud for vores rullende hjem - sammen med et lille spidstelt. I det gode klima benyttede vi os især af udekøkken, enten i form af vores medbragte Trangiasæt eller ved at benytte de mange udendørs barberque-steder, som findes overalt i det store land.

En ingrediens, som vi brugte meget og som vi i den grad fik smag for var Hot English Mustard - en dejlig stærk og velsmagende sennep. Vi købte lidt med hjem og efterfølgende har vi ved lejlighed fået

venner og bekendte til at medbringe et par af de små sennepsglas, hvis de har været Down Under.

Det er dog ved at være mange år siden, at jeg sidst har haft den på hylden, så stor var min misundelse, da Tonny for nylig fik et par glas hjem, som er købt i Filipinerne.

Nu er den gode Tonny jo en rar mand, så da jeg i påsken lagde vejen forbi hans dejlige sommerhus i Hvalpsund fik jeg stukket et glas i hånden, da jeg sagde farvel. Hvilken stærk og behagelig overraskelse. Tak Tonny.

Og stærk det er den, hvilket vi ved flere lejligheder har moret os over, når gæster har

smurt tykt på og med kenderminde sagt, at de da før har smagt stærk sennep. Ansigtet plejer dog hurtigt at falde i andre folder, når først den krydrede sennep gør sin virkning, åbner porrerne og lader sveden pible - det er i sandhed Hot.

lejligheden. Her var det på forhånd lagt fast, at vi hver dag skulle gennemlytte et helt album med C. V. Jørgensen startende med hans første

skive "En stynet strejfer" og så frem til album nummer 5. Vi blev enige om, at CV er god, men også kan blive for meget i store mængder. Det bliver Uriah Heep til gengæld aldrig i hverken mine eller Ibs ører - der kørte daglig en DVD med nogle fantastiske koncerter med den legendariske heavy-gruppe, som nok stod i skyggen af Deep Purple, men som har skabt en række flotte og melodiske rocknumre, som stadig holder.

Der blev naturligvis også tid til at studere egnen og denne del af Spanien med små udflugter til Malaga, bjergbyen Mijas (udtales michras) og en afstikker til udlandet i form af Gibraltar med den karakteristiske klippe og de lige så karakteristiske haleløse aber.

Om aftenen spise vi ude på de mange spisesteder, hvor udvalget er stort lige fra traditionel spansk mad til danske klassikere. Der bor mange danskere i området mere eller mindre permanent, hvilket betyder, at man dagligt kan få friske danske aviser, frisk dansk brød og et stort udvalg af danske retter fra smørrebrød til flæskesteg. Vi faldt især for det spanske med Paella og de lækre rejer i krydret olie som de største favoritter.

26-03-2014

Hola...

Los Boliches

Jeg har rejst en del, men faktisk aldrig været i Spanien. Indtil sidste uge, hvor jeg drog til Solkysten ved Malaga sammen med min gode ven Ib, som har en dejlig lejlighed dernede.

Vejrmæssigt var det formentlig det bedst tænkelige tidspunkt, vi havde valgt. En uge med vejr, som svarer til en solrig dansk sommerdag - ikke for varmt ikke for koldt. T-shirts og shorts var fremme hver dag, og den sidste aften sad vi ude og spise ved 21-tiden om aftenen. Det bliver ikke bedre.

Ugen var tænkt som ren afslapning og hygge med ferie og god musik på anlægget hjemme i

13-06-2015

Flugten til Hvalpsund

I sidste weekend havde jeg mit kamera med til et triathlonarrangement i Hvalpsund. Her stod den lokale tri- og timklub i Farsø som arrangør af "Flugten til Hvalpsund".

Der er mange triathlonarrangementer rundt om. Men denn her adskilte sig fra de øvrige ved at have svømmestart fra en færge. Det gode skib Mary sejlede atleterne ud på sundet, hvor de blev sendt i vandet til akompagnement af færgens tågehorn og med et stort publikum inde på land, som fulgte begivenhederne ude på vandet.

Denne søndag var det koldt og blæsende, så der ventede deltagerne nogle hårde strabadser i bølgerne, inden de kunne gå i land og skifte til cykel og derefter løb. Det lokale beredskab og den arrangerende klub havde både og kajaker i vandet til at bistå svømmerne, hvis de skulle komme i problemer. Det var der flere, som gjorde, så de måtte hentes op i bådene og sejles i land.

Jeg fik lejlighed til at komme med ud i en lille jolle, så jeg kunne fotografere den spektakulære start fra nærmeste hold. Og så havde Morten fået et kamera med om bord på færgen, så han kunne fotografere derfra. Heldigvis havde jeg min kamerataske med, for der kom nogle ordentlige kaskader af vand ind over os, da vi sejlede op mod vinden for at komme ud til færgen. Her kom vi lidt i læ, så det var muligt at fotografere.

Der var i alt 170 deltagere i triathlon, som sikkert bliver fulgt op med en mere næste år.

Billederne til denne blog er taget af mig selv og af Morten Lyngby.

14-07-2015

Nikon, Canon, teler og fugle

Tirsdag var der fototræf på "Feddet" i Risgårde. Sidste år mødtes jeg med Løgstør-fotografen Flemming fragtrup til en snak om Nikon, foto og fugle i Risgårde. Det skulle gentages, og denne gang inviterede vi min gamle skolekammerat, Jesper "Dovregubben" Hansen, med. Også han er ivrig fotograf, og han er også meget interesseret i fugle. Eneste ændring i år var, at det blev en Nikon-Canon-dag, da Jesper benytter det konkurrerende japanske kameramærke.

Nu er det jo ikke kameraet, men derimod fotografen, som skaber billederne. Udstyret er blot værktøj, og en dygtig håndværker kan vel bruge al slags værktøj, men har selvfølgelig sine favoritter, som måske ligger godt i hånden eller bare er skruet rigtigt sammen. Sådan er det også med kameraer, selv om man nogle gange kan opleve mindre "religionskrige", når inkarnerede fanatikere skal forsvare deres mærke i forhold til andre.

Vi er tre fredelige herrer - så vi indlod ikke på sådan en krig.

Efter kaffe og rundstykker i sommerhuset, begav vi os en tur ud på "Nakken", medens snakken gik og der blev knipset løs med de lange teler på kamerabajonetterne. Der er et rigt og varieret fugleliv i området med bl.a. hejrer, skarver og rørhøg i den større ende og lærker, svaler, og andre småfugle i den lidt mindre men bestemt ikke mindre spændende kategori. Jesper og jeg lærte om engpiberen, som Flemming havde helt styr på, og som må siges at være dagens mest samarbejdsvillige fugl. Den er meget territorial og sætter sig ofte meget fotogent til

rette og poserer på en hegnspæl et vuggende siv eller noget lignende. Er man heldig kan man fange den i flugten, og ofte kan man også få et billede, hvor den har et bytte i form af et insekt i næbbet.

På vej hjemover så jeg foran bilen rørhøgen komme svævende samme sted, som jeg fotograferede den dagen før. Jeg blev i bilen, rullede sideruderne ned, og var heldig at få et par forholdsvis gode skud af den lavtflyvende jæger.

Således opløftet efter en dag i godt selskab med fotografer og fugle, kunne jeg køre hjem og kigge billederne igennem på min computer. De bedste er bragt i denne blog.

06-02-2016

Luksus-fuglefotografen

Jeg kan godt lide at fotografere fuglene på foderbrættet i min have. Det sker ikke iført camouflagetøj og fotoskjul med frosne fingre på udløseren, medens jeg venter på, at fuglene skal stille sig op til fotografering.

Jeg må indrømme, at jeg er lidt mere luksuriøs indrettet. Kameraet ligger på skænken og klar, medens jeg kan foretage mig andre nyttige gøremål: drikke kaffe, se TV eller rette et sæt matematikopgaver fra efterskolen. Når der så skal holdes en pause, er det bare at rette telen mod fuglene ud i haven og skyde løs. Ganske vist gennem et lag dobbelt termoglas - men det lever jeg med.

Fuglene ænser mig ikke - men det gør de, når hunden glad kommer logrende for at se, hvad dens herre og mester nu har gang i. Det plejer jo at være den, som er foran kameraet. Resultatet er næsten altid det samme: fuglene letter, når de ser hunden bag ruderne. Men der går ikke mange minutter, før de gratis solsikkekerner igen lokker dem til foderpladsen.

Og så er jeg igen på plads i mit luksuriøse fotoskjul i min varme stue! Bloggen her er ledsaget af nogle af den seneste tids bedste skud.

26-06-2016

Grib over grib i Vesthimmerland

Søndag bød på en af de lidt anderledes og ganske imponerende oplevelser i den danske natur.

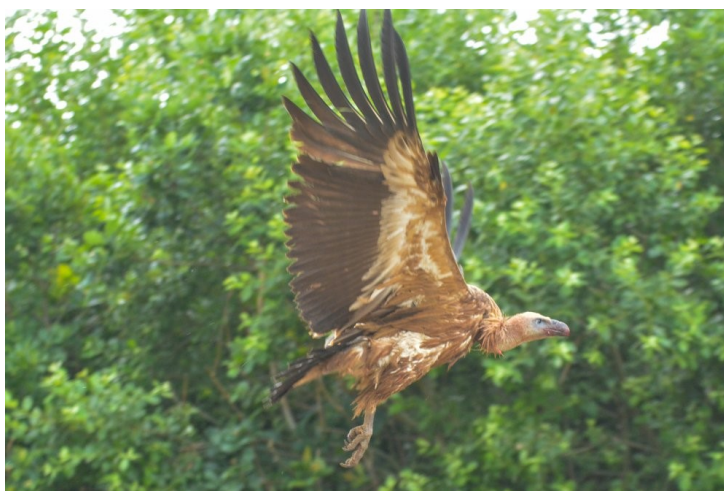
En flok gåsegribbe, som normalt holder til under sydligere himmelstrøg, har forvildet sig til Danmark, og søndag var de ganske nærværende i det vesthimmerlandske. Fruen nævnte, at den lokale naturvejleder havde skrevet, at de fra morgenstunden var at se i Vesterris ved Aalestrup.

Jeg tog et kamera og en god zoom med til lokaliteten, hvor der var en del flere fotogribbe end der var gåsegribbe. Et par hundrede mennesker med små og store objektiver på kameraer i prisklasse med en god mellemklassebil stod på en smal vej og spottede de store fugle hen over en mark. Jeg tog et par billeder af de mange mennesker, og et par stykker af gribbene, som dog var for langt væk til, at der kom noget seværdigt ud af det.

Jeg valgte at køre en anden vej hjem og fulgte så at sige gribbene, som trak østover i en stor gruppe. Ved Østrup samledes de ved en gård, hvor der var fest på møddingen. En enkelt bil var kommet før mig, men ellers var vi alene med de mange gåsegribbe - i en afstand af 5-10 meter. Der blev fotograferet på livet løs, og de bedste skud kan ses i forbindelse med denne blog.

Jeg vidste jo godt, at jeg ikke ville have fuglene for mig selv hele dagen - kort efter kom de første biler, og allerede da jeg kørte hjemover, var der parkeret en 6-7 biler på Svoldrupvej. Jeg erfarede senere, at bondemanden smed yderligere et par grisekadavere ud til fuglene, og så var der fest!

Nu er det søndag aften, og hvorvidt fuglene stadig er i det vesthimmerlandske skal være usagt, men den forplejning i Østrup, har de jo ingen grund til at flyve andre steder hen.

25-11-2017

De lange knives nat

Kandidater på tværs af partier følger valgslagtes gang på storskærm - senere blev det ikke helt så bredt og fælles, da konstitueringen fandt sted.

Forleden var der kommunalvalg i hele landet. Det har betydet, at der gennem nogen tid har været masser af smilende portrætter i landets lygtepæle - og måske også i de digitale lygtepæle på Facebook, Twitter og andre sociale medier.

Om man kan li' det eller ej, er kommunalvalget noget af det mest nærdemokratiske, vi har. Her ser jeg bort fra de helt små enheder som foreninger, skoler mm. Og faktisk kan jeg godt lide, de der plakater, hvor vi skiltes med vores demokrati. Til gengæld er det bekymrende, at folk, som er flygtet til Danmark på grund af diktatur, krig og mangel på demokrati, ikke er mere aktive, når der er valg. Der gøres fra flere sider forsøg på at engagere nydanskerne i den demokratiske proces - men det er en svær kamp.

Som medarbejdere på det lokale, digitale nyhedsmedie, deltog jeg på valgaftenen og valgnatten i valget i "orkanens øje": Messecenter Vesthimmerland i Aars, hvor stemmerne fra hele kommunen blev samlet og talt op, og hvor politikere og andre var samlet i en valgcafé med mulighed for at følge slagets gang på storskærme.

Her midt i det hele, oplever man de politiske dramaer på tæt hold. Skuf-

felsen hos dem, som kan se, at de går tilbage - eller måske ryger helt ud, og glæden hos dem, der har fremgang. Efterhånden som brikkerne falder på plads, begynder de politiske forhandlinger bag lukkede døre. Der skal findes en borgmester, skal den gamle fortsætte, eller skal der en ny på posten? Udvalgsposter skal fordeles, og her handles der på bedste købmandsmåde, indtil der kan laves et aftalepapir. Senere skal det hele bekræftes på et konstituerende møde, inden den nye kommunalbestyrelse går i gang med arbejdet fra nytår.

Knud Kristensen og Per Bach Laursen var ude i en direkte duel om borgmesterposten - med Per Bach Laursen som den endelige sejrherre.

I Vesthimmerland var der på forhånd lagt op til en hård kamp om borgmesterposten, som den konservative Knud Kristensen har besat de seneste 8 år. Mange af kandidaterne havde på forhånd meddelt, at der skulle nye kræfter til, og sådan blev det da også, da Socialdemokratiet og Venstre høstede fremgang, medens de Konservative gik tilbage. Det samme gjorde Knud Kristensen i antallet af personlige stemmer, hvor han trods en tilbagegang på 2000 stemmer, alligevel blev topscorer med mere end 3300 stemmer ud for sit navn - dobbelt så mange som Per Bach Laursen (V) på andenpladsen!

Socialdemokraten Palle Jensen har været med i det kommunalpolitiske arbejde i mange år - han fik ikke borgmesterposten, men til gengæld en masse andre politiske poster til sit parti i den nye kommunalbestyrelse.

Det blev dog Per Bach Laursen, som fra nytår kan kalde sig borgmester i Vesthimmerlands Kommune i kraft af et bredt samarbejde med Socialdemokratiet, SF, Dansk Folkeparti og Vesthimmerlandslisten. Til sammen råder de over 20 mandater, som de har brugt. Til gengæld lod de så de 7 konservative mandater sidde ude i kulden.

Personligt kan det undre mig, at man ikke på nogen måde tog de Konservative med ind i samarbejdet, nu da man havde opnået det primære mål, som helt klart var at fjerne Knud Kristensen fra borgmesterstolen.

Efterskoleforstander Søren Dolmer måtte indkassere en sviende lussing fra vælgerne, som ikke stemte de Radikale ind i kommunalbestyrelsen.

Dansen om guldkalven og taburetterne gjorde, at det ikke blev sådan - og dermed led demokratiet i mine øjne et lille nederlag denne regnfulde og mørke tirsdag nat i messecenteret i Aars.

Dette skrevet af en mand, som aldrig har sat sin stemme på De Konservative i nogen sammenhænge.

12-05-2017

Med Mary på langfart

For at min blogside ikke skal støve helt til, må jeg hellere lægge lidt tekst og fotos op. Billederne kan klikkes op i stor størrelse.

For et par uger siden fik jeg muligheden for at komme med færgen Mary på langfart - i alle tilfælde i forhold til den normale sejlroute mellem Hvalpsund og Sundsøre. Mary skulle på værft i Thyborøn, hvor man sidste år fik en tørdok, og med den mulighed er man fri for at skulle ud i åbent hav med det gode skib, som er konstrueret til fjordsejlads.

Turen foregik på en smuk forårsdag med masser af sol og næsten ingen vind. Fra Sundsøre sejlede vi mod Fur, og på vejen var der mulighed for lige at få et kig ind til sommerhuset på Feddet. Når man står inde på land virker sundet over til Salling forholdsvist smalt, men set her fra færgen, er der nu et pænt stykke fra Himmerland til Salling ved Risgårde.

Vi gik indenom ved Fur, hvor den lokale færge mellem Salling og Fur tøffer frem og tilbage. Mjølner hedder den, og da den besejler en ø, skal den også have en reserve - det har den i Sleipner, som dog får lov at vikariere for Mary, medens hun får sit på det tørre i Thyborøn.

Fra Fur gik det ned mod Salling-sundbroen med Salling til bagbord og Mors til styrbord. Kendt land, som jeg dog aldrig har set fra søsiden før. Vi gik under Sallingsundbroen uden problemer, og kort efter blev vi overfløjet af et par danske F16-jagere - det lykkedes mig at fange den ene med kameraet.

Ved Oddesund holdt vi pause, medens vi ventede på en lods, som skulle gelejde os gennem bropassagen. Man skal sejle gennem broen 5-6 gange om året med skibe af en vis størrelse, hvis man skal gøre det uden lods. Men i dag var Mary jo

lidt på afveje, så vi fik lodsens ombord, og han fortalte om strømforholdene ved broen, hvorefter klappen gik

op, og vi gled flot igennem, medens lystfiskerne på bro og bred fik set den velholdte færge på tæt hold.

Ude i Nissum bredding kunne vi skimte de store møller ved Thyborøn ude mod vest, og så blev kursen ellers sat mod endemålet. Forbi tidligere så forhadte Cheminova, som var skyld i fiske- og fugledød i området, indtil der kom kontrol og skik på tingene. I dag bliver der ikke ledt rent gift ud i fjord og hav længere, men der kommer til at gå nogle år endnu, før fortidens skader er helt afhjulpet...

På rønnerne ud for Thyborøn lå sælerne og soledede sig. De kunne da lige løfte et øje for at se, hvad det nu var for et skib, som passerede i deres hood.

Inde i havnebassinnet blev Marys broklap lagt ned på kajen, og så kunne vi ellers køre vores biler i land. En garvet gut på havnen havde ikke set noget lignende i de 30 år, han har boet i fiskerbyen ude mod vest!

Mary blev lagt til kaj og gjort klar til det efterfølgende eftersyn i tørdokken, medens jeg rullede mod øst - via Rom og Paris. Forinden havde jeg dog nået at få min aftensmad på færgen - maskinmesterens lækre hakkebøffer, som blev nydt med udsigt direkte til havnen - flottere bliver det ikke på nogen af byens restauranter.

Historien om lille Philip(s)

For fem år siden fik jeg på min fødselsdag en mail, som var sendt via min hjemmeside. Mailen kom fra Bente Jensen i Aarhus, som havde læst mine blogs og min hjemmeside, hvor jeg bl.a. skrev om gamle Philips-produkter - og at jeg jagtede en transportabel pladespiller i stil med den jeg selv fik i fødselsdagsgave i 1970.

Bente havde sådan en lille Philips - en 303 med tilnavnet "UFO", som man snildt forstår, når man ser den runde form, som godt kan lede tankerne hen på en flyvende tallerken, som vi sin sin tid havde en ide om kunne komme flyvende ind fra fjerne planeter. Jeg havde tidligere set sådan en pladespiller stå på elmuseet i Tange, og syntes den var vildt fed.

Bente ville gerne forære mig sin gamle pladespiller, som i sin tid blev købt for konfirmationspengene - den var pæn og velholdt, men som hun også skrev, desværre ikke i funktionel tilstand.

Jeg ville nu gerne have den alligevel og hentede den en dag, hvor jeg alligevel skulle til Aarhus. Bente var glad for, at den kom et sted hen, hvor den blev værdsat. Og det er den blevet, og bliver det endnu mere fremover, da jeg i januar valgte at lade et værksted, Bremdal Radio i Struer, se på den med henblik på en renovering. De mente den nok kunne lade sig gøre, selv om det nok heller ikke ville blive billigt. Jeg var dog klar til at betale de små 2.000 kr. for arbejdet - også set i lyset af, at jeg jo ikke havde givet noget for det lille runde vidunder.

Forleden blev den lille Philips så bragt hjem til Farsø, hvor den straks blev tilsluttet strøm og pålagt en single med Creedence Clearwater Revival - "Up Around The Bend". Det var en af de første singler, som spinnede på min første pladespiller i sin tid - sideløbende med Præriens Skrappe Dreng og Black Sabbath. Hvem sagde

bred musiksmag hos en 12-årig?

Smilet på mine læber var til at tage og føle på, da nålen gled ned i rillen og det karakteristiske guitarriff fra John C. Fogerty strømmede ud af højttaleren i låget. Jeg var, vist glad i låget....

Det første spin blev naturligvis optaget på video og delt med gud og hver mand. Man må jo give udtryk for sin glæde - og naturligvis blev der også sendt en venlig tanke, en mail og en video til Bente i Aarhus, som kvitterede med at være lige så glad og begejstret for projektet.

Tak Philip(s) - og Bente :-)

07-10-2018

Musikalske farveller

Indledningen på den forløbne uge bød på afsked med såvel et udenlandsk som et dansk musik-ikon.

Op til weekenden blev det bekendtgjort, at guitaristen og sangeren Marty Balin var død. Er man vokset op med 60'ernes og 70'ernes hippiemusik i ørerne, ved man, at Balin var medlem af San Francisco gruppen Jefferson Airplane, som var bannerførere for den såkaldte West Coast musik - en musik, som var noget mere progressiv og politisk bevidst end det, som mestendels lød ovre fra østkysten og det økonomiske centrum i New York.

Jeg har det meste af Jefferson Airplane udgivelser stående på vinyl og hører det jævnlige. I weekenden var der så en anledning til endnu et genhør med Balin og de andre i flyveren.

Søndag var det så Kim Larsen, som gjorde de mange andre afdøde musikere selskab i Skt. Peters evigt voksende bigband af rock og popmusikere. For den gode Larsen med den brede flab og de hurtige bemærkninger

startede

det vel som rock i Gasolin for siden at blive til pop i hans lange solokarriere.

Man kan mene meget om Kim Larsen, f.eks. har jeg altid syntes, at hans kamp for rygerne står i grel kontrast til, at han har nægtet at gå på scenen, hvis de lokale arrangører havde en ølreklame foran scenen. Næppe fordi, den gode Larsen havde noget mod de gyldne dråber, så vel mere et krukke statement fra ham eller hans managment.

Uanset det, så formåede Kim Melius Flyvholm Larsen altid at sammensætte en koncert, som gav hans mange fans en oplevelse. Der var de kendte numre, som man forventede at høre, og så lige de der næsten glemte perler, som altid blev hevet op af den uundværlige sixpence. Det betød, at hver koncert var en ny oplevelse - men med så stort et bagkatalog har der også været nok at trække på for sangeren, som i den grad var inspireret af den danske højskole og digteren Frank Jæger, som også blev sat i musik på mini-LP'en 5 Eiffel (Et gammelt cigaretmærke).

Den seneste uge har i høj grad været præget af Kim Larsen i medierne - noget han givetvis selv ville have ment var ganske upassende og overdrevent. For sådan var han også - ydmyg og beskeden med en levevis, som slet ikke afspejlede de mange millioner, han havde stående på kontoen.

Her i huset er der ikke spillet så meget Kim Larsen i den forløbne uge - faktisk slet ikke - men lørdag blev Gasolin sidste LP - "Gør det noget" - trukket ud fra reolen og sat i spin og sommeren igennem har Larsen soloting spillet lystigt på min lille transportable Philips pladespiller.

Som en pudsig afrunding bemærkede jeg i dag, lørdag, at Nordjyske i sin omtale af de mange mennesker, som fredag gik i optog for at mindes Kim Larsen, havde rubriceret nyheden under "kriminalitet"...

Det ville til gengæld nok have moret den nu afdøde rockskjald.

15-06-2019

Forår 2019 set gennem kameraobjektivet

Nu skal min blog jo ikke ruste helt til, fordi jeg ikke får taget mig sammen til at skrive så tit.

Derfor kommer her en billedblog med fotos fra foråret 2019. Det er naturfotos, sport og musik. Jeg har desuden også været til konfirmation og bryllup, men de billeder viser jeg ikke - de er videregivet til de pågældende mennesker, som heldigvis blev glade for resultatet.

